

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ

Ὁ Ἀνδρέας Κουντουριώτης, υἱὸς τοῦ Γεωργίου Κουντουριώτου διέτρεξε στάδιον ἐπιφανές, ἀνελθὼν εἰς τὰ ἀνώτατα τῆς πολιτείας ἀξιώματα. Διετέλεσε τμηματάρχης τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν πρὸ τεσσαρακονταετίας περίπου, πρόεδρος ὑπουργὸς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπὸ τοῦ 1855 μέχρι τοῦ 1859, ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ἀπὸ τοῦ 1859 μέχρι τοῦ 1862, γερουσιαστὴς τὸ 1864, κατόπιν πάλιν, μετὰ τὴν μεταπολίτευσιν, πρεσβευτὴς ἐν Φλωρεντίᾳ, ἐν Ρώμῃ, ἐν Παρίσι καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Τὸ 1875 μετακλήθη παρὰ τοῦ Βασιλέως, ὅπως σχηματίσῃ ὑπουργεῖον, ἀλλ' ἀπεποιήθη τὴν ἐντολὴν ταύτην. Καθ' ὅλον τὸ στάδιόν του ἀπέδειξε πολὺ τιμα πλεονεκτήματα, εὐθύτητα, συναίσθησιν τοῦ πρέποντος, σύνεσιν. Διὰ ταῦτα ἐξετιμήθη πάντοτε παρὰ πάντων, ἔτυχε δὲ τῆς ἐξαιρέτου εὐνοίας καὶ ἐμπιστοσύνης τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος, τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, τοῦ Βασιλέως Βικτόρος Ἑμμανουήλ, καὶ πολλῶν ἐξόχων ξένων πολιτευτῶν, ἐν οἷς σημειοῦμεν τὸν Ρατάτσην, πρωθυπουργὸν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ τὸν Τουρνέλ, ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν τοῦ Ναπολέοντος Γ'.

Ὁ Ἀνδρέας Κουντουριώτης ὁρεῖται τὸ στάδιόν του εἰς τὴν σύνασιν του καὶ τὸ συμβιβαστικὸν τοῦ χαρακτῆρός του, δι' ὧν καθίζει ἐν τῇ πολιτείᾳ θέσιν ἀνάλογον πρὸς τὰς ἐξόχους ἐκδουλεύσεις τοῦ ἱστορικοῦ οἴκου του. Χαρακτηριστικὸν εἶνε τῷ ὄντι, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ ἐκ συστήματος ἀποδοκιμάζοντες τὸν διορισμὸν πολιτικῶν προσώπων εἰς αὐλικὰς θέσεις, διατίθενται ἐπιεικέστερον διὰ τὸν διορισμὸν τοῦ κ. Κουντουριώτου εἰς τὴν Αὐλήν.

Ἡ Κυρία Κουντουριώτου, θυγάτηρ τοῦ ἀοιδίμου στρατηγοῦ Δημητρίου Καλλέργη, καὶ αἱ δεσποινίδες θυγατέρες αὐτῆς, κοσμοῦσι τὸν οἶκον τοῦ διαπρεποῦς ἀνδρὸς διὰ τῆς ἀπερίττου ἐκείνης καὶ ἐπαγωγῆς συμπεριφορᾶς, ἥτις χαρακτηρίζει τὰς οὐλομένης τῆς ἀληθοῦς ἀριστοκρατίας.

ΤΟ ΣΥΝΑΧΙ

(Κωμωδία, φλύαξ, μῆμος, διαλογὴ καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλετε, τὸ ὅποιον δὲν ἐπενόησεν ὁ κ. Κορομηλᾶς).

Πρόσωπα : Θ. Δηλιγιάννης, Ματθιόπουλος, Παπαδάκης καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐκτὸς ἐμοῦ.

ΠΡΑΞΙΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗ

ΣΚΗΝΗ Α'.

[Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Ἀρχηγῶ, ὅστις κάθεται ἐπὶ ἀνακλίντρον φορῶν ἐμβάδας καὶ κοινωιδῶν νοκτικὸν σχολόν. Ἐπὶ τινος τραπέζης εἶνε δαδεδᾶς καθαρὸν μανδύλιον, ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυρίων», μελανοδοχεῖον καὶ λευκὸς χάρτης].

ΔΗΛ. (Κρούων τὸν κώδωνα). Πρέπει ν' ἀποφύγω σήμερον τὴν συζήτησιν... Πρέπει νὰ κατορθώσω, ὅπως τὴν ἀποφύγω ἐπὶ δύο τοῦλάχιστον ἡμέρας, ἵνα δυνηθῶ νὰ προπαρασκευάσω ἐμαυτόν... Ἠλπίζω, ὅτι δὲν θὰ ἐδέχετο τὴν συζήτησιν... (Ἀνοίγεται ἡ θύρα καὶ εἰσέρχεται εἰς ὑπηρετίης). Μοὶ ἐπιτρέπεται νὰ σᾶς ἐπιφορτίσω ἐάν εἶνε δυνατόν, νὰ μετακαλέσητε τὸν κ. Ματθιόπουλον. (Ὁ ὑπηρετίης ὑποκλίνεται καὶ ἀναχωρεῖ μετ' ὀλίγα δὲ λεπτὰ καταφθάνει ἀσθμαίνων ὁ κ. Ματθιόπουλος). Δὲν γνωρίζετε, κ. Γεωργίε, ὅποσον εἶμαι συναχωμένος...

ΜΑΤΘ. Μὰ δὲν φαίνεσθε καθόλου, κ. Πρόεδρε...

ΔΗΛ. Δὲν φαίνομαι, ναί... ἔχετε δίκαιον, ἀλλὰ πρέπει νὰ φαίνομαι, ὅτι εἶμαι καὶ νὰ τὸ μάθῃ ὁ κόσμος, διότι ὑπέρτεροι ἀνάγκαι τοῦ ἔθνους τὸ ἀπαιτοῦν...

ΜΑΤΘ. Τότε νὰ γράψουμε «στὴν «Πρωίαν» καὶ «στὸν «Σύλλογον», ὅτι ἔχετε συνάχι καὶ ὅτι δὲν θὰ παραστήσετε

—μὲ συγχωρεῖτε— δὲν θὰ παραστήτε, ἤθελα νὰ 'πῶ, εἰς τὴν Βουλὴν...

ΔΗΛ. Ἀκριβῶς δι' αὐτὸ σᾶς ἐφώνηξα.

(Ὁ κ. Ματθιόπουλος λαμβάνει τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης γραφίδα καὶ μετὰ μίαν ὥραν τελειώνει τὸ ἐξῆς διάφορον, τὸ ὅποιον ἀναγινώσκει εἰς τὸν κ. Ἀρχηγόν : «Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐλαφρὸν κρυολόγημα προσβαλὼν τὸν κ. Ἀρχηγόν τῆς ἀντιπολιτεύσεως δὲν θὰ ὁμιλήσῃ σήμερον ἴσως τὸ πρῶτον αὔριον, ἐάν οἱ ἰατροὶ ἐπιτρέψωσι τοῦτο». Τὸ ἐγγχειρίζει εἰς τὸν κ. Δηλιγιάννην).

ΔΗΛ. Πολὺ καλὸν εἶνε, ἀλλ' ὀλίγον σύντομον. Στείλετε τώρα νὰ δημοσιευθῇ ἀμέσως.

ΣΚΗΝΗ Β'.

[Μετὰ μίαν ἡμέραν. Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὸ αὐτὸ δωμάτιον. Τὰ δώδεκα μανδύλια εἶνε ἀθικτα. Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως γράφει ἐν ἄρθρον διὰ τὴν «Πρωίαν» πεντάστηλον «Περὶ τοῦ Μέλανος Ἀστοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὴν ζωολογίαν», ὅποτε ἀνοίγεται ἡ θύρα καὶ εἰσέρχεται ὁμιλος φίλων συγκεκνημένων μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶνε καὶ ὁ κ. Παπαδάκης].

Εἰς φίλ. Κύριε Πρόεδρε, διαβάσαμε σήμερα πῶς εἰσθε ἀδιάρθετος καὶ ἤλθαμε νὰ πληροφορηθῶμε περὶ τῆς πολυτίμου δι' ἡμᾶς καὶ διὰ πάντα τὸν ἑλληνισμόν ὑγείας σου.

ΔΗΛ. Σᾶς εὐχαριστῶ, ἀγαπητοὶ συμπολίται! Ἡ διαγωγή σας αὕτη μοῦ δίδει νέας δυνάμεις διὰ τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν προδοτῶν... Ἡμεῖς οὐδέποτε θὰ ἐμποδίσωμεν τὴν καρδίαν μας νὰ πάλλῃ ὑπὲρ τῆς δεινοπαθοῦς Κρήτης, τὴν ὁποίαν ἐσφαγίσαμεν...

ΠΑΠΑΔ. Εὐχόμεθα, κ. Πρόεδρε, ν' ἀνκρῶσθε... ὁ ἑλληνισμός... τὸ ἀνκσκαπτόμενον αἶσθημα τῶν Κρητῶν... αἱ ὁμότητες τοῦ Σακῆρ... ἡ προδοσία τοῦ Τρικούπη... μίαν ἡμέραν διὰ τῆς ἐπιδράσεως τῶν πρὸς ἀλλήλους σχέσεων τῶν ἀτόμων καὶ τῶν ἐθνῶν θὰ καταστῶσιν ἀντάξια καθ' ἑαυτὰ τῆς κοινῆς περιφρονήσεως καὶ σωτηρίας. Ζήτω ὁ Ἀρχηγός, ζήτω ἡ Ἀντιπολίτευσις.

ΔΗΛ. Σᾶς εὐχαριστῶ ἐκ καρδίας.

(Ἀναχωροῦσι πάντες καὶ μένει ὁ κ. Παπαδάκης, ὅστις ὡς ἰατρὸς διατάσσει εἰς τὸν ἀσθενῆ μετὰ προηγουμένην ἐξέτασιν ἰσχυρὰν δόσιν βισμούθιου. Ἐκ τῆς ἀγορεύσεως περὶ Κρήτης θὰ ἴδωμεν αὔριον κατὰ πόσον ἐξετελέσθη ἡ συνταγή).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

[Τὴν ἐπομένην ἡμέραν. Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὴν αἴθουσαν τοῦ καφενείου Χαχαράτου ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς «Ὀμονοίας», ὅπου διημερεύουσι καὶ διανυκτερεύουσιν οἱ πλείστοι τῶν Ἀντιπολιτευομένων. Δύο ἐκ τῶν ἐπισκεφθέντων φίλων τὸν κ. Ἀρχηγόν κρατοῦσι τὴν «Πρωίαν» ἀνὰ χεῖρας καὶ ἀναγινώσκουσι τὸ παλαιότερον ἄρθρον «Περὶ τοῦ Μέλανος Ἀστοῦ». Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἀρχίζει ἡ συζήτησις].

Ο Εἰς. Εἶδες καταβεβλημένος ποῦ ἦτο χθὲς ὁ Ἀρχηγός... δὲν 'μποροῦσε νὰ 'μιλήσῃ... ἂν ἦτανε καλὰ τί θὰ τοὺς ἔκανε μέσᾳ στὴν Βουλὴ... Θὰ ἔπαφτε τὸ Ὑπουργεῖο ἀμέσως καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ πέραμε καὶ θέσι... Ἀχ αὐτὸ τὸ συνάχι...

Ο ΕΤΕΡΟΣ. Σέρεῖς τί μοῦ φαίνεται — νὰ τὰ λέμε μεταξὺ μας — δὲν εἶχε τίποτε, ἀλλὰ τὰ ἤυρε μπαστούνια καὶ καθῆσε στὸ σπῆτί του νὰ μελετήσῃ γιὰτί δὲν ἤξερε τί νὰ 'πῇ... Ἐνόμιζε πῶς ὁ Τρικούπης δὲν θὰ ἐδέχετο τὴν συζήτησιν ἐπὶ τῆς ἐπερωτήσεως...

Ο ΠΡΩΤΟΣ. Δὲν ἔχεις δίκαιον... Εἶχε φοβερό συνάχι... Δὲν εἶδες δώδεκα μαντύλια ἑτοιμα... σὰν ἐπίστρατοι... Εἶχε συνάχι...